

"בביוו זורה, ועדיין רקו — דחק ונכנס..."

"בלילה השני כשירד אדמור' שליט"א, הלו אחריו היתומים", אמר: 'מיוזל זונגען דעם [=שינגן] אייל אתה ואודך', שזהו סגולה לගilio אלהיו. ובחלכם רקו, ואדמור' שליט"א הראה בידו הק' שירקדו בשמחה. אה"כ מסר מהדרו שירקדו בשמחה מיט לעבעדייקיט [=בחויות].

"אה"כ החל ללוות את אמו תחי, ויצאו לרקו בחוץ, וחזר לאחריו הראה בידיו הק' שירקדו בשמחה — כן עשה כמה פעמים. אה"כ בבאו זורה, והיעלט' עדין רקו — דחק ונכנס והתחל ג'יכ' לרקו,

**בלילה השני אמר שינגן אלי אתה
ואודך, שודו סגולה לגilio אליך.
ובחלכם רקו, ואדמור' שליט"א הראה
בידיו הק' שירקדו בשמחה... אה"כ
דחק ונכנס וחתחול ג'יכ' לרוקוד, הדעלט'
עמדו מסביב, והוא רקד עם אחדים
מזקני אנ"ש. אה"כ עמד וחתחול לומר
שייחה ארכובה...**

היעלט' עמדו מסביב, והוא רקד עם אחדים מזקני אנ"ש. אה"כ עמד והתחל לומר שייחה (ארוכה), ונכנס לחדרו.

"אה"כ יצא מהדרו וビדו הק' יהגדה, ונכנס ליזאל ואחריו העולם'; ואמר — שישבו [ן] כי יש לו פנאי להחכו... ישבו די עלטערע [=זקני החסידים]. והתחילה לומר, שידוע שאצל אדמור' ואדמור' [מוורשיב'] ניע היה התחלת היסטריה בלילה השני בשעה תשיעית, עד א' פאר שעיה נאך חצות [=עד כמה שעות אחרי חצות הלילה] [משא"כ בלילה הראשון], כי בראשון היו נזהרים באכילת האפיקומן' קודם חצות. ומובן שכן נתנו גם הרבנים הקודמים, ולא מצא על זה מקור בדיון. — 'חיב אדם לומר בלשון רבוי' (וסיפור ע"ז מגנרא); מילא, כל אחד צrisk לעשות כן.

"גס ספר אדמור' היה מבאר יהגדה' בכל שנה בלילה השני רק עד חצי הראשונה, כי בחצי השניה ('של הלל') לא היה מבאר. גם היה [מבאר את הפסיקאות] שלא בסדר, שנאמר שבשנה השניה התחל ממה שגמר בשנה הראשונה — רק היה יכול לחזור שתי פעמים על פיסקא אחת, כפי דרישת הזמן.

"והתחל לבראר יהגדה', ובair' מהו נשנה' ועוד ארבע או חמיש פיסקאות (החל יצא אה"ה בדף אחר הגהה אדמור' שליט"א). באמצע ציווה לנו שתי פעמים, ואצל נגנון אחד [מהחס] האט ער זיך צו קאקט ועשה בידו כמי שאומר טיפער אוון נאך טיפער.

"על [הפסיקא] 'מרור', ספר — שאדמור' ספר, שאדמור' ניע כהיה אוכל מרור לא היה ניכר עליו כלל אלא כמי שאוכל דבר פשוט, רק שולו מעינוי שני שורות [של] דמעות. וספר, שאדמור' הראה בידו הק' על לחיו, וגם אדמור' שליט"א עשה כן.

לא היה דבר כלל בכיוון

"גס ספר המעשה של אדמור' הזוקן שלקה חלק הדג של המגיד, אמר המגיד אז דער ליטוואק האט געטאן קלוג [=ה'ליטאי] הזה עשה בחכמה' שחרטף, ותיקף אכל קודם שתבעחו (השلون איני זוכר).

"גס ספר על צפוני, איך שפעם אחת טעה אחד מאנ"ש בסדר של יהגדה', ואמר [LEN] אדמור' מידאך קוקן אין סידור וועט מעו וויסן

מיט א' חיוט כמו שניתנה מהר סיינ', יהיה בעיניך חדשין' — פרשת שקלים, עלידייה ישיכו ואת. וכךורה אינו מוכן מה שהקשה דוקא עי' ולא על שר [ה]ענינים?

"והתהירות הוא — דהנה איתא במדרש שנתקשה משה (ישראל) איך יכול להיות כופר נפש עי' מטבח; ועה לו הקב"ה זיה יתנו — הראה לו מטבח של אש [וזה רלו]: כזה יתנו. [ולכאורה:] מהו [ואין] זה תירוץ על הקושיאו, אלא הענין הו, שמטבע של גשמיota צרייכים לעשות אש של מטה [ואה"כ] — להעלות האש של מעלה... [=ז'ווזו מה שאומר כי תשא] ובזה מתחול המכאמו, ובתחילת המכאמו בכח כי' אדמור' שליט"א, אה"כ הייתה שיחת, בשלשה הפסקות [=ז'ווזו מה שירכו מהר' השם] עד למקום פיאות הראש, עד מפודdot...".

— רובה הסבר המכאמו...
אבג — להוועת הקורא — כי' אדמור' מוורהיינץ נ"ע בשיחתו באחשייף תשיג, אמר (סה"ש חז"ג ע' 103 — תרגום חופשי) "...השינוי [בין רוכף על נטילת ידים] בברוכותה השור לבני לפני פניו הסודה] הוא בשלשה: (א) בעת אמירת עליינטילט'ידים בברוכת השור — הידים כבר מיבשות' מנוגבות; (ב) ההגבבה היא עד הראש, עד למקום פיאות הראש; (ג) הידים הן מפודdot...".

— בקטע שלפניו מתיחס הכותב לשיחת זו:
"שאלאתי אצל כי' אדמור' שליט"א עי' חדאקהו איך להתנהג בנטילת ידים [בנסיבות], בעניין הברכה, בעניין הנפת הידיים — היינו אם זה מה שכטוב בשיחת גברטשך תשיג, פרק פ'IA, האם זוזו הוראה לרבים? — ועה, שיתנהגו כמו שכתב שם. ושאלחו חדאקהו, הלא יש שאים מתנהגים כן? — ועה: יוואס זאל איך טאו, איזו שטייט אין שייחה! [=מה עשה, כך כתוב בשיחת]."

"כמה פעמים דיבר עי' הטלפון..."

עוד מוננו, במכתב מיום ג' שהוכפל בו כי טוב לדדר אהרי, כי' ניסן, י' לספירה; בו, בלשונו — "אכטוב לך ממה שעבר עליינו לטובה בימי הפסח בקייזר, כי' שנרשם אצל":

"...ואתחליל מיליא ניסן, יום הולדת כי' אדמור' שליט"א. קודם טסייתו על האוחל מסר עי' בחור אחד שהבורים וואס ווילן מיר פאלגן [=שרוצים לצייתין לן] — יכתבו שם ושם אטס [על פתק], והויסיף: 'ס'יוועט ניט זיין לעלות השמיימה' [=זה לא יהיה (בכדי) לעלות השמיימה]. אה"כ כשהחכנייסו לו השמות, אמר: 'עס איז אָונְסַטְעָ אֶזְקִ' [=זה עניין רציני], אבל הויסיף עוד הפעם שזהו לא לעלות השמיימה — עדין אינו ידוע מה היה כוונתו].

"על האוחל קרא את המכאמו 'באתי לנני' — תש"א', ובבאו חוזהה נתנו את המאמר (ה'הינחה', והטיף הרבה, גום הערות וציווים על שלוי הגלילן). — בודאי כבר הגיעו המכאמו אצלכם, והיתנה שלא דיפסו [אוותו] רק יעשו [בקופיר] כמו השיחות, ובתקודם האפשרי (זהoir על זה כמה פעמים שייעשו בהקדם). הסכים על הישער-בלאט (שכתוב שם אדמור' שליט"א מלובוואויטש)... [באים] ייג' ניסן יצא המכאמו מבית הדפוס, וכמה פעמים דיבר עי' טעלעפאן שניגמרו לכל היותר השקיעה (כਮון ליום החילול)...".

"בערב פסח, בעת ביעור חמץ (אה"כ), אמר אדמור' שליט"א: 'יא שרין און א פריליכע פסח; פון דעם חמץ איז מעז דאך שווין פטר געוארן' [=פסח כשר וטהר; מוחכם כבר התפטרנו]. אפוי מצות (מעט קודם חצות) — מנגהו, בכל שנה, של כי' אדמור' שליט"א. אරיך בזים, חילק אדמור' שליט"א לכל אחד מזאה ו/orosa קטנה (מלבד אחדים שנתקן שתי מצות), ולהרבה אמר איזה ברכה וענין פרטאי. להרבה אמר: 'מיילא מהימנותא, מיילא דאסותא'.

"שמעתי מבוחר א' שבחר או אחד היל' עם אדמור' שליט"א — ציווה לו ליכנס קודם שייכנס אחר, ולטבול עצמו...".

"ילאכילת האפיקומן' עליינו [לדרה לעלה]... שם אכל אדמור' שליט"א. רק שביל א' היו [שם רקס] אחדים כי היה שבת. אדמור' שליט"א מזג היכוס של אליו קודם ברכת-המזון, בהבי לילות. ביום נתן לאחד מאנ"ש חלק מאפיקומן שלו. בכל חג'הפסח לא בירך ברכבת-המזון אעפ"י שכיבודו (הרשי'ג), ובשנה שעברה בירך.

דמשיח, [וכפי שאומרים בהפטורת היום] יוציא חוטר מגזע ישי', וביאר שבפנימיות משיח הוא משה, שהוא גואל ראשון ואחרון. (אח"כ בתהמודות דאש"פ) דבר זאת [בהרחה]. אז ישיר' לשון יחיד – ישראל נכללו במשה (ג'יכ' דבריו [אוזות זה] בהשחה דאש"פ). – "באמירת ההפטורה באחרון-שלפסח לא היה דבר כלל בכיה, ובפרט כאשר יוציא חוטר מגזע ישי', יודך ה' כי אנפה בי ישוב אף ותנהמני".

לאחד צויה לדוחלוּת ה'קאנפאנע' הצע הוֹמֵן עַל צֵד הַשְׁמָאָל, וּבְכָלְלָה דָּיו גִּילּוּיִם נָעֲלִים מִאוֹד וּדְבָר עֲנִינִים פְּנִימִים שָׁאִיר-אָפֶשׁ לְדוֹכְתָּב...

"גם אני בחור של אדמור..."

"התהמודות [דאש"פ] התחלת אחר מנתה, לערך רביע שעה קודם שעה רביעית (גם זאת לידע שאדמור שליט"א מופל מנתה בשבעת

וואו מעו האלט' [=יש להביט בסידור; אז ידעו איפה אוחזים], וביאר זה בעבודה. גם ספר שאדמור ניע היה רגיל לפקד האפיקומן של אחדים מאנ"ש עם האפיקומן של. ועם אחת רצה ר' ג' מריאשין להניח האפיקומן שלו אצל אדמור ניע, ואמר לו אדמור ניע: פון וואנטען וויסטו אויך וויל דיר מיטר-געמעע' [=מנין הינך יודע שברצוניilkhatot umi].

"בימים מסר [את] המצה שלו לחך (אחר שהאנ"ש חטפו אצל הבוחר שהוליך שייר' מכה לחדר אדמור שליט"א, ונוק להליך) שלא יחטפו. אחר מנהה דבר אוזות יחרחמי בספרית-העمر, שזהו דוגמא [והוכחה שזו] כמו בקרובן שהיה עבודה באיתערותא-דلتתא – כן ספרית-העمر שעם לא כן – איינו מוכן איש שיקיות יש להרחמו להספירה).

"[ביבס] ב' דוחה"מ ציוה לאחד מהיתמיים' שיתוועד ונתקן ג' שקלים על ייג' [=יירגט]. וגם נתן רשימה ממוצאי יוחכ"פ תרצ"ט לקרוונה ("רישמה" הוא) קורא גם לשיחת מוגנתה. לעומת כשתנו את הרשימה ב'chorah, אמר, شيئا גם היום רשימה ויתוועד, וכן עשה שניתנו רשימה מיט' כסלו תרצ"ט.

"שביעי-שלפסח ביום, אחר מנתה, דבר אדמור שליט"א אודות [כך], שביעי-שלפסח הוא יום דמשה ואחרון-שלפסח הוא יום

"ואמר: 'מסתנה, נאם חסידים עושים כן – יש מקור לך!'"

מאלה]. – עס איז ארין צו מיר א יונגעראמאן, א אמעיריקאנער, ער וויסט פון גארנטיט [=נכנס אל אברך, אמריקאי, שאינו יודע מאהמת מיהדות]. ומספר לי שאצלו חולה ר'יל אהוותו, וכמה רופאים אינם מוצאים רפואה עברורה, ובא אל.

[וכי' אדמור שליט"א המשיך]: כשותמיטי ממן דבריו אמרתי, לע, מע דארך אנהויבן ליגו טפלין [=צריך להתחילה להניח תפלילו]. ונעה: רב' איך ועל אנהויבן ליגו: [=רב' איני אתחל להניח], ואאל אס זונטו צרכיה לידע מזה; היינו, אויב איז דארך וויסן פנו דעם] – וועט ער איר אופוועקן, ווילע ער גיט איזו דער ארבעטע פריה [=אם היא צרכיה לדעת מזה – הוא עיר אותה (בבוקר), שכן הוא הולך לעבודה מוקדם על הבוקר!]. ואמר [כ"ק אדמור שליט"א]: "אפשר האב איך אים גידארפטע הייסין הטון שבת, ער ואאל גויס גווערטע" [=אולי הייתי צרך למצוות לו לשומר שבת; הוא בטוח היה מקשיב]. – ואמר [לי כ"ק אדמור שליט"א]: "מסתמא זויט איר ניט געקומען צוא ליב דערו" [=כnaraha, אתם לא הגעתם (אלוי) לטיבה זו...]. בטח יעוז הש"ת, מסירות-נפש במסות און פניות ברעכט אלעט דורך.

ויתר חדשות אין. הנני מוקן למלאות בקשtan בהמשך הזמן בעזרתו... עט. עס פעלט דא אויך גווענד ליט"ט [=חסרים גם כאן אברכים צערירים]... עס איז געקומען מיכאל טיעטעלבום, איז ציטיא-זרויס, בא ביסל' משקה, זיינר גוט [=מיכאל טיעטעלבום הגע (לכא); הרוי מזומלזון, ליד מעד' משקה] – מאד טוב!... הננו מתחלים להבין מה שדרש ותבע כ"ק אדמור נרבג' זע"א... [ועשיין] צרכיכים רחמים ריבס מאן זאל פארשטיין [=שנביין] מה שאומר כ"ק אדמור שליט"א. ובזה אשר ידיך רעך כאח לך הדוי' והחפץ בהצלחתך ומברך בכל טוב'ס בגויר.

יצחק גאלדין

פ"ש לכל אחינו התמיימים, ובפרט לנחום זלמן [גורביץ], לרשב"ץ [אלתהייז] שיחי. מה נשמע אצל ר' בצלאל [וילשנסק], האס חותב מצבו – כתוב, כתוב. או מאי שריבט זיך גוט, ווערט נטעור אהבה ויזידות [כשותמכתביס כמו שצrik, מתערת אהבה ויזידות].

לפנינו עוד מכתב מקורי – מתקופה מאוחרת יותר – מהחסיד הנודע רב' יצחק גולדין ע"ה אל יידרו באוסטרליה. המכתב, מלא התוכן שנכתב בחוץ חסידי, מתחפרס הפעם, בשל אופיוו, רק בחלקו; ואילו קטיעו הנוספים – בהם מסופר על "יחידות" מיוחדת נוספת שכחה לה – יתפרסמו בע"ה בהמשך. חשיפה ואשונה.

ביה יומ א', ז' שבט, תשבי'. צו ה' את הברכה וההצלה בכל מעשי ידיו לכבוד ידידי אהובי יקירי התי הנעלה ווית מוהיר רשי' שיחי סערבריאנסקי. שלום וברכה!

אחדה"ט! מכתב קיבלי ורב תודות לך על כתיבתך מכל הפרטיכים. תיל', כדי בטבת התיו התהמודות לערך ד' שנות. היה סיום הש"ס, שאמר כ"ק אדמור שליט"א כמה שעות בש"ס, והכל בשיטה אחת כל המחלוקת של כל התאים בסברא אחת – החילוק בין כוח לפועל.

– ה' יחזק את בריאותו [של כ"ק אדמור שליט"א]. מען דארך בעיין אוו בעיין ער זאל זוינט [=צריך לבקש ולהתחנן לקב"ה] שהוא ייה בריא]. התעמלוה שהוא עשה ומצליח ביה, היא למעלה מכוחות אנושין].

פעם אחת שנכנסתי [אל הקודש פנימה] – אחר כל הדיבורים – שאלי: זה כמה שנים שחסידים מזכירים את שם ושם אמו של כ"ק אדמור בתפילה ששמע קלוני [בישמונא-ערשה], ומובן שעתה גם כן מזכירים את שם כ"ק אדמור שליט"א – האס נכו' עושים? והעמיד את עצמו, ואמר: בטוח אחר [המלחים] ירים אל תשיבנו! ועניתי: ה'ו. ואמר: או גורסין יושרכ'ו; אוון ער האט געאגט: מסתמא או' חסידים טוע איזוי – איז פאראן א מקורי [וישריכוח גדול]; ואמר: מסתמא, באס חסידים עשים כן – יש מקור לך].

– לנו הני מגלה לך זה, יקירי, צרכיכים להתפלל עבו ריאוות. מותענה ריבוי תעניתים; אין ישן רק ב' כי שעות בלילה; [בימים] א' ג' ה' מקבל על "יחידות" משעה ח' עד שעה ב' כי בלילה, ובואר הימים ג'כ' באים כמה ארגאניזאציעס סטודענטון [=איגרונום, סטודנטים]. ומוי שנכנס אצלו פעס אתת בליבט ער זיינער.

פעם אחת נכנסתי על "יחידות", והחילה: "יר' יצחק, ואס דארך מע האבן גרענערו מופתים! [כלומר: האס עוד זוקקים למופתים גדולים]

מماמר שכתב הרב שלויטין בעצמו "כדי תשא – תשאי"

"להרב שמואל קוֹטִיאָס [לוֹוִיטִין] (שבכללו מה'אינגעראע
שייהיו מוקשרים...) וושמע המאמר מאחרוי היזאל) שלח יייג, וכשבא
לומר 'לחיכים', אמר לו אדמוייר שליט'יא: 'וואאס, ער באהאלט זיך פון
מיריע! ער וויסט ניט מיט וואס ער האט א שייקות צו מיר' [=מה הוא
מתהבא ממני] הוא לא יודע כמה הוא קשור אל[י] (כך שמעתי מאהד,
אך בעצמי לא יכולתי לשמעו כי דבר בחשי ועמדתי מרוחק). בכלל
זיו הרבה אותיות כאלו'.

ינמשיך בסיום המכתב הקודם:

"גם דבר הרבה אודות הפתצת תורה וחיזוק היהדות והפצת המיעניות" רוחואה, כי משיח כבר יננה עומד אחר כתלינו, רק [עדין] צרך מעט לוגמו. לבסוף ציווה לנו ניע' זשוריטע חלאפצי', ובאמת צי אמר: "כאפט אוריין איזן פאר הבדלה, כי מחר כבר יאסרו חני שאינו נעלח כי' כמו אחشب". בהניגון של ד' הבבות, הובא האחורה ציווה לנו זו 'פעמים לר' שמואל זאלמאנוו'. השית' יוצינו שניהה כלים לקבל הגילויים, יצאו לפועל העניינים שתבע".

זוהיה רוקד בכוח גדול..."

במכתבו מיום וعش'ק לסודו להנחתה ברכה אל ביתך, מתאר הרב יוסוף רצ'ין ריצ'ץ את "הגילויים" של התהועדות המיחודה שקיים כ"ק אדמור" רליפטיא בהמשך לאח"ש פ' החש"א:

"... על שיק מברכים אישור אמר נ"כ מאמר, ד"ה יowieker לו יונטו, שחר חדש – בבחשד להמאמר אCKERובו-א'ל-פ'ק'ט

"באמצע ההתווודות, אמר: היהת כי שבת זו היא בהמשך לאחרור שאל-פסח, ולהיות כי כי אדמור' צוקוללה"ה היה מצווה בכל אחש"פ אירידקו "משיחס טאנע" [=יריקוד המשיח], ולהיות כי באחש"פ היו כמה סיבות על זה שלא ציווה — על כן הוא רוצה שירידקו עת. ואמר: ימיארך זיך איינשפארן — ווועט מע אויספֿרָן" [צריך להתעקש — (ممילא) יצילחן].

"וביקש [כ' קדמומי' שלט'יא] שירקו בשמחה גדולה, והוא העצמו נ' ב' לחק אחדים והלך עמהם ויקוד, והיה רוקד בכוח גדול, הראה בידיו הק' שכל העולם יركוד בכוון...".

צחי שעה אחר תפילה שחורת קודם הסעודה, כי פעם אחד אמר רב שבשבת [בעת תפילה מנהה היא] רעוואדרעווין וצריכים להתפלל בהקדס, להיפך כמו בחול. אך באחשי'פ התפלל אחר הסעודה, ונגמרה רבא אשר הגדית שאבוי ואובוי קשורה עזנו חכובא

כל ישראל
את אדמור' לגומרו אבל לא רצה לגומרו, כי רוצה לזכות בזאת

"אחריך חילק יייג לכל המסובים, ודיבר אודות שמחה פורץ גדרי – אויסיגין פון זיך [=ילצאת' מעצמו], ואמר, שמאחר שאין מי שיוצא פון זיך – יתחיל מעצמו, ושתה הרבה. גם אמר, שאדמור' אמר שבאחשייף צרכיים לשנות די כוסות [יין], אך אין צרכים להיות מלאים (זה הוסיף עצמו).

"וחילק [יין] לכל אחד ; בתחילת לזקי א נַיְשׁ , אח"כ להעוסקים בעניינים רוחניים – ואמר שאינו רוצה לעורר רוחניות עם גשומות חיינו, ליתן גם להבעלי עיסוקים ביחסו). ולחברה דבר עניינים פרטילים, עם הרבה אפעררטע [=טייכם] לימוד [שיעורים] ברבים. אח"כ [חיליק] להבעלי עיסוקים, תמכו דיורניתן.

"אח'כ אמר, שמקש מזקי רבני אנש' וואר הארכים שיניחו מקום להתלמידים ויחלך גם להם, ודבר שיחה להתלמידים אודות הכוחות של אדמור' שניה בתוכם – כח הפעול בפועל, זורע ונטע בתוכם, והצמיחה יכולה להיות שלא לפיעך. אח'כ אמר: גם אני בחור של אדמור', ובוואדי לא יתראמו אם אכח ביחיד עם התלמידים, ואפאילו [אויב] יע – ארט מיר איך ניט [=ואפאילו אם כן – לא איכפת לי]. וחילק להתלמידים. בכלל, נתן ברכות לרבה אנש', ולהרבה חילק [ניזן] הרבה פסנויות [ובא אפרה]

“אזרות הזכרת דודך רבי'ץ [שם-טוב] (שבא לבאן בחוה'ם) [אצל כ'ק אדמורי' שליט'א – ברכה אוזות] האניש דרוסלאנד – שיתראו עם אדמורי' שליט'א, אמר [כ'ק אדמורי' שליט'א]: סיינאלט געווען אל לויינען זונען.

"לאחד ציווה להחליף היקפאטע" [הצד הימני] על צד השמאלי, בכללו היו גילויים נעלמים מאוד ודיבר עניינים פנימיים שא"א להיכתב".

"מה, הוא מתחבא מני?..."

אם כי כאן לא פירט יותר אודוטה ה"עניינים הפנימיים" האלו, אבל במכותב
מוסף מתגללה בז' השאר:

"לדוגמא – אמר אודות שלא יתפלו מהbilbulim והמניעות ללימוד הדא"ח; ואודות לה'יר ורכילות על לומדי דא"ח – ע"ז אמר: וואס איז מיר נגע איז איז [אוזן] דער רבינו... איז איז זאך..."

**הנני מגלַה לך זה, יקורי, צריכים
להתפלל עבור בריאותו. מתענה ריבוי
תגעיתים; אינו ישן רק ב' ג' שעות
בליל; [בימים] א' ג' ה' מקבל על
יהודות' משעה ח' עד שעה ב' ג'
בליל...**

"וְאָמַר אֶדוֹת אֲדֻמִּיָּה: יִצְאֵל עָרָ שׁוֹן קְוֹמָעָן. צִי עָרָ וּוּעַט זִיּוֹן
אַלְיאָנוֹן מִשְׁיחָ צִי עָרָ וּוּעַט בְּרִינְגָּעָן מִשְׁיחָן – דָּאָס אַיִּזְמִיר נִיטָּ
וּוֹגָעָן, אַבְּיָזָל עָרָ קְוֹמָעָן. וְאָס הַאֲטָר עָרָ צּוֹמִיר אָוֹן וְאָס הַאֲטָר
לָרְ צִיְּיָקָן =שִׁבְיוֹא כָּבָר. אָס הַוָּא יְהִיָּה בְּעַצְמָוָה הַמִּשְׁיחָ אָוּ שִׁיבְיָא
אַתְּ הַמִּשְׁיחָ – זֶה לֹּא נָגָעַ לִי, הַעֲיקָר שָׁכַבְתִּי וּבָא. מָה יִשְׂלֹא אַלְיָ
מָה יִשְׂלֹא אַלְיכָם..."